

Οι εκλογές της 30ης Μαΐου - Η επόμενη μέρα για το λαό (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Ιούνιο του 2021 στην ιστοσελίδα [Νέα Σκέψη](#).

Περιεχόμενο

Οι εκλογές της 30ης Μαΐου - Η επόμενη μέρα για το λαό

04/06/2021

Τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών της 30ης Μαΐου, καταγράφονται πλέον στην ιστορία. Η «Νέα Σκέψη», θεωρεί πως εκείνο που έχει σημασία, είναι η ορθή ανάγνωση τους και η εξαγωγή συμπερασμάτων για πολλές παραμέτρους που αφορούν στην πολιτική, στην οικονομική και στην κοινωνική διάρθρωση του κράτους και της κοινωνίας στη σύγχρονη Κύπρο, μέλος της ΕΕ από το 2004.

Κάποια σημεία μπορούν να διαβαστούν ως εξής:

Ένα ποσοστό της τάξης του 34.28%, που μεταφράζεται σε 191,228 ψηφοφόρους, τήρησε αποχή από τη διαδικασία της ψηφοφορίας. Αν συνυπολογιστεί και ένας αριθμός γύρω στους 90,000 που ενώ έχουν δικαίωμα ψήφου, επέλεξαν να μην εγγραφούν στον εκλογικό κατάλογο, τότε μπορούμε να διαπιστώσουμε πως σχεδόν το 40% όσων έχουν δικαίωμα ψήφου στην Κύπρο, απαξιώνει τον αστικό κοινοβουλευτισμό. Στην ουσία, θεωρεί πως ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα, δεν έχει να περιμένει κάτι ουσιαστικό για τη ζωή του και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει. Ταυτόχρονα, οφείλουμε να επισημάνουμε πως αυτή η μερίδα του κόσμου που απαξιώνει, ταυτόχρονα απαξιώνεται από το ίδιο το σύστημα και εξωθείται στην αποχή, η οποία δεν έχει επιπτώσεις στο κατεστημένο.

Την ίδια στιγμή, καταγράφηκε ένας διπλασιασμός της εκλογικής δύναμης του φασιστικού κόμματος στην Κύπρο, το οποίο μάλιστα κατατάσσεται πλέον στην τέταρτη θέση, με βάση τα αποτελέσματα. Η απαξίωση του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος, ο βίος και η πολιτεία των κομμάτων που το αποτελούν, οδήγησαν στη ραγδαία άνοδο του αριθμού των πολιτών που δυστυχώς, επιλέγει φασισμό, χωρίς ενδοιασμούς.

Το κυβερνών κόμμα και ενώ ασκεί τις αντιλαϊκές πολιτικές και ταυτόχρονα συνελήφθη να διαπράττει σωρεία παράνομων πράξεων, είτε ως στελέχη, είτε ως εκτελεστική εξουσία, βυθισμένο σε μια πρωτόγνωρη διαφθορά, εντούτοις διατήρησε σε μεγάλο βαθμό τα ποσοστά του. Παρέμεινε πρώτη δύναμη, με αυξημένη διαφορά από το δεύτερο κόμμα. Μαζί στα σκάνδαλα και διάφοροι θεσμοί, καθώς και άλλα κόμματα ή στελέχη τους, οπότε σε συνδυασμό με την αποχή ως πράξη απαξίωσης, καμιά τιμωρία δεν φαίνεται να έχει πρακτικά αγγίξει το σύστημα.

Μικρά νεοσύστατα κόμματα, με παλαιά στελέχη κομμάτων της συντήρησης, παρουσιάστηκαν ως η αλλαγή και κατέγραψαν θεαματικά ποσοστά, σε μια εκλογική διαδικασία όπου τρία τουλάχιστο μικρά κόμματα, απέτυχαν να φτάσουν το όριο εισόδου του 3.6% και έμειναν χωρίς εκπροσώπηση στη βουλή. Με αυτό το δεδομένο, ένα ποσοστό γύρω στο 15% όσων ψήφισαν δεν αντιπροσωπεύονται σήμερα στη βουλή.

Αφήνουμε τελευταίο, το κόμμα της κυπριακής Αριστεράς. Σε συνθήκες σκληρής αντιλαϊκής επίθεσης που μπορούμε να πούμε πως ξεκίνησε αμέσως μετά την είσοδο στην ΕΕ και εντάθηκε από το 2012 μέχρι και σήμερα – με μνημόνια, ιδιωτικοποιήσεις, χορηγίες στο τραπεζικό κεφάλαιο από τα δημόσια ταμεία, με απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, με εκποιήσεις πρώτης κατοικίας και με ένα ποσοστό φτώχειας γύρω στο 23% δηλ. πέραν των 200,000 ανθρώπων – το κόμμα της αριστεράς κατάφερε, όχι απλά να μην μαζέψει τους εργαζόμενους κοντά του, αλλά να κατακυλήσει σε ένα ποσοστό της τάξης του 22.3%. Το ποσοστό αυτό, αν ληφθούν υπόψη οι πιο πάνω αριθμοί που αναφέρονται σε όσους απέχουν ή δεν εγγράφονται στους εκλογικούς καταλόγους και με βάση τον αριθμό των επίσημα εγγεγραμμένων, ρίχνει ακόμη περισσότερο την επιρροή του κόμματος στην κυπριακή κοινωνία, περιορίζοντας την γύρω στο 13% όσων έχουν δικαίωμα να ψηφίσουν.

Σε μια σειρά από εκλογικές αναμετρήσεις από το 2012 και μετά, είτε αυτές αφορούσαν Προεδρικές εκλογές, είτε Βουλευτικές, είτε Ευρωεκλογές, το κόμμα της αριστεράς, έχασε. Χαρακτηριστικά, ενώ το 2011 στις αντίστοιχες βουλευτικές εκλογές, είχε λάβει τη στήριξη 132,000 ψηφοφόρων, το 2016 μειώθηκαν στους 90,000 και το 2021 στους μόλις 79,000.

Στο κόμμα της Κυπριακής Αριστεράς, το οποίο συναίνεσε και στήριξε την ένταξη στην ΕΕ, η ρητορική των τελευταίων είκοσι χρόνων άλλαξε. Οι πολιτικές του, εντάχθηκαν στο δοσμένο πλαίσιο διαχείρισης και συνδιαχείρισης του καπιταλιστικού συστήματος, με πρόσχημα το λεγόμενο εκσυγχρονισμό. Είναι χαρακτηριστικό, πως ακόμη και ως αντιπολίτευση για 8 χρόνια, επέλεξε συνειδητά να εξαντλεί τον αγώνα του, στη καλύτερη διαμόρφωση κυβερνητικών μνημονιακών νομοσχεδίων ή και στην απευθείας ψήφιση τους. Η λογική του μονόδρομου, ενός κεφαλαιοκρατικού συστήματος εντός ΕΕ, διαπότισε τα μυαλά και τις πολιτικές των καθοδηγητικών του σωμάτων, σε βαθμό που να μην ξεχωρίζει πλέον, από τα καθαρά συστημικά κόμματα και να θεωρείται από τον απλό ψηφοφόρο που απέχει, το ίδιο με τους λοιπούς.

Στο ίδιο διάστημα και με μια στρατηγική που αναπτύχθηκε στους κόλπους του από το 2004 και ένθεν, οι θέσεις του στο Κυπριακό μεταλλάχθηκαν. Οι αναλύσεις του πλέον δεν θεωρούν σχέδια όπως το Ανάν ή τα πιο πρόσφατα, ως χωριστικά και επικίνδυνα για το λαό και επωφελή μόνο για τον ιμπεριαλισμό που μεσολαβεί, προτείνει και καθορίζει το πλαίσιο λύσης. Στην ουσία δεν καταγράφεται καμιά αναφορά στον ιμπεριαλισμό και την Τουρκία, ως το κύριο εμπόδιο για σωστή λύση. Τα πυρά στρέφονται σε όσους στο εσωτερικό μέτωπο επιλέγουν να μην συναινούν στην όποια ιμπεριαλιστική διευθέτηση, είτε για τους σωστούς, είτε και για τους λάθος λόγους.

Μεγάλο μέρος του κόσμου της αριστεράς, ίσως η πλειοψηφία, δεν εγκρίνει αυτή την πολιτική και τούτο εκφράστηκε με έντονο τρόπο σε διάφορες φάσεις, αρχής γινόμενης με το δημοψήφισμα του 2004. Η στάση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ σε αυτό το ζήτημα, ιδιαίτερα στις μέρες μας, έχει οδηγήσει μεγάλο αριθμό υποστηρικτών του σε αποστασιοποίηση και αυτό εκφράζεται και με τα εκλογικά ποσοστά. Ανεξάρτητα όμως από τα όποια εκλογικά ποσοστά των τελευταίων ετών, ακόμα και σε περιόδους που τα ποσοστά ήταν ψηλότερα, αποδείχτηκε, πως αυτά από μόνα τους, δεν ήταν ικανά να μετατραπούν σε δύναμη αντίστασης σε αντιλαϊκές πολιτικές, ιδιαίτερα μετά την ένταξη στην ΕΕ.

Ως εκ τούτου και με βάση τα πιο πάνω, εκείνο που απώλεσε το ΑΚΕΛ ήταν η πολιτική οργάνωση σε ταξική βάση, με στόχο τη ρήξη και τη σύγκρουση με πολιτικές του ντόπιου κεφαλαίου και της ΕΕ. Οι

φωνές εντός και πέρα του κόμματος της αριστεράς, για πλήρη μετατροπή του κόμματος σε σοσιαλδημοκρατικό, καταγράφονται εδώ και δεκαετίες και εντείνονται στις μέρες μας. Το που θα κινηθεί το κόμμα στο αμέσως επόμενο διάστημα, θα κρίνει οριστικά τη θέση του στο πολιτικό πεδίο και ταυτόχρονα θα υποχρεώσει και τους κομμουνιστές που παραμένουν στις τάξεις του, να πάρουν τις αποφάσεις τους.

Σε όλη τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, τα πραγματικά προβλήματα της κοινωνίας, τα οποία είναι απότοκο της ευρωπαϊκής ομηρείας, δεν συζητήθηκαν. Κανένας δεν στόχευσε στην ανάδειξη της φτώχειας και να καταθέσει ριζοσπαστικές πολιτικές ανακούφισης. Η απόκτηση στέγης, σε συνδυασμό με την απώλεια του Συνεργατισμού, που αποτελούσε το στήριγμα των χαμηλών εισοδηματικών στρωμάτων, έχει γίνει σχεδόν αδύνατη. Την ίδια στιγμή, με τις ψήφους των μεγάλων κομμάτων, συμπεριλαμβανομένου του ΑΚΕΛ, ο βασικός νόμος των εκποιήσεων περιουσιών και πρώτης κατοικίας, τέθηκε σε πλήρη εφαρμογή. Καμιά ελπίδα δεν διαγράφεται στον ορίζοντα για τους οικονομικά αδύνατους. Τα ωράρια εργασίας έχουν απορρυθμιστεί, η εργασία σε Κυριακές και αργίες έχει γίνει νόμος και οι μισθοί έχουν καταρρακωθεί σε εξευτελιστικά επίπεδα. Πέραν της αοριστολογίας, καμιά ριζοσπαστική πρόταση προς την κοινωνία, δεν δείχνει πως το πολιτικό προσωπικό της χώρας, νοιάζεται και επιθυμεί ρήξη με το κεφάλαιο για το καλό του λαού.

Τα αποτελέσματα των εκλογών της 30ης Μαΐου, μπορούν να ερμηνευτούν από διάφορους και με διάφορους τρόπους. Για μας αυτό που αναδεικνύεται περλίτσανα είναι η χρεωκοπία του συστήματος και του αστικού κοινοβουλευτισμού και των κομμάτων που παλεύουν για τη διαχείριση του καπιταλισμού. Ο λαός είναι απελπιστικά μόνος και έχει αφεθεί στην τύχη του και στα χέρια των αρπακτικών του συστήματος, στα πλαίσια της θεσμοθετημένης ομηρείας στην ΕΕ, που κανένα κόμμα δεν αμφισβητεί. Αντιθέτως, όλες οι πολιτικές προτάσεις που καταγράφηκαν στην προεκλογική περίοδο, αναφέρονται αποκλειστικά στην καλύτερη διαχείριση αυτών ακριβώς των αντιλαϊκών πολιτικών.

Ως συμπέρασμα για το αύριο, μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε πως με βάση τα δεδομένα όπως διαμορφώνονται, έρχονται πολύ δύσκολες μέρες για το λαό μας. Εκείνο που απουσιάζει, είναι η πολιτική και καθαρά ταξική οργάνωση των εργαζομένων. Απουσιάζει η υπεράσπιση των συμφερόντων του λαού με όρους σύγκρουσης με το κεφάλαιο και όχι με όρους εκλογικών ποσοστών και κομματικού οφέλους. Το άμεσο καθήκον αυτή τη στιγμή, είναι η υπόθεση των εργαζομένων και το μέλλον του αγώνα της. Επιβάλλεται η οργάνωση της ταξικής αντεπίθεσης.

Νέα Σκέψη

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Νέα Σκέψη \(Ιστοσελίδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [ΑΚΕΛ](#), [Δεκαετία 2020-2029](#), [2021](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:neaskepsi:ekloges2021&rev=1622893838>

Last update: 2021/06/05 11:50

